

VERO, DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

VSE ZA VERO,

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu 10. marca 1898.

Štev. 5.

Bolnik.

V polmračni sobi mlad bolnik umira . . .
Končani skoro srčni bodo boji,
In skoro konec težki bode hōji —
Nikdó za njim si solze ne otira . . .

Pred leti stopal je v življenje čil;
Gojčč stotero v duši zlatih nad:
Da bratom bo mu žitje posvečeno;
Kreposti bo, ljubezni jih učil
Sovrašstvo truda tega bil je sad,
Le trnje to mu je rodilo delo. —
Ko nad najlepšo zrl je pogubljeno,
Srcé mladeniču je omrzelo:
Postane žitje slično razvalini,
Bršljin na njej — moreči ga spomini . . .
A upa žar naposled mu zasije:
Nemara v Njem srcé se mu spotije. — —

V polmračni sobi mlad bolnik umira;
Kraši nasmeh mu srečni ustne blede,
Saj skoro rešen bo zemeljske bede —
Čeprav nikdo zanj solz si ne otira . . .

Fr. Ks. Meško.

Kam pelje politika brez Boga.

(Poslovenil Svečan.)

„Nehaj že enkrat piti smrdljivo žganje,“ svarila je Mica svojega moža Martina Žagarja, ki se je bil vrnil iz mesta domú precej pijan. „Prej sem mislila,“ nadaljevala je, „da samo slučajno tu in tam prideš k tej nevarni pijači, toda zadnji čas sem se prepričala, da si že postal strasten prijatelj žganja.“

„Veš dobro, da ti rada privoščim pametno zabavo med sosedi in nikoli nisem ti očitala kak glaž piva ali vina, ker si se dovolj trudil pri svojem gospodarstvu in lepo svôto denarja prištedil, ali zdaj vidim, da si se čisto prenaradil!“

„No, če imaš še kaj na srcu,“ reče pijani Žagar svoji ženi, potem le hitro povej, dokler te še potrpežljivo poslušam.“

„Ljubi mož, imam veliko na srcu; rečem ti pa samo konec tega: če boš tako-le gospodaril, pridemo ob posestvo in bodemo beračili.“

„Če misliš,“ odgovori zbadljivo Žagar, da prav prerokuješ, izberi v kamri kakšno dobro in veliko vrečo, da bi vanjo precej šlo, kedar bomo beračili.“

„Dà, izberem jo“, reče jezno Mica, „in obesila jo bom na rantico pri peči, da jo imaš zmirom pred očmi.“

Mica je v resnici tako storila; izbrala je novo vrečo in obesila v hiši za peč. Mož je gledal ženo in ves razveseljen se je norčeval iz vreče pri peči.

Žagar je bil prej najbolj izgleden gospodar na vasi. Bil je prvi na polju in zadnji prihajal domú. Oral je globoko, dosti gnojil, sploh je pametno obdeloval polje tako, da je bilo veselje gledati njegovo polje; njegova živina je bila najboljša v celi vasi. Tako je ohranil svoje posestvo brez dolgov in razun tega je imel vsaj dva tisoč goldinarjev v hranilnici.

V hiši je gospodinjila pobožna in štedljiva gospodinja, zató ni manjkalo Žagarju za domačo srečo ničesar. Najstarejši sin je bil pomagač v neki trgovini, mlajši Anton in hčerkca Marija sta bila še pri stariših. Dokler se je Žagar držal Boga, svoje družine in svojega gospodarstva, bilo je vse v redu, ali kakor hitro je češče obiskoval gostilno, začel je propadati.

Enkrat v nedeljo popoldne je Žagar sedel v gostilni z nekoliko svojimi sosedi in kratkočasil se je z govorom o kmetijstvu. V gostilno vstopi mlad, lepo oblečen mož in brez dolgega obotavljanja se vsede k mizi med sosede. Kakor bi trenil je zabava prešla na polje politike.

„Vi ste tukaj še nazadnjaki“, rekel je mladi gospod. „Kmetom se ne bode godilo bolje, dokler ne zapustijo svojih načel in ne stopijo na pot svobodomiselnosti (liberalizma). Oči vam more odpreti samo dober časnik in da bi vedeli, da sem prijatelj kmetov, hočem vam ga dva meseca zastoj pošiljati, če ga bode te namreč hoteli brati.“

Prvi, ki se je s predlogom strinjal, je bil Brivec, človek prenapetega značaja. Mladi gospod je potem odšel in za nekaj dnij je bil v vaški gostilni svobodomiselni časnik. Brivec ga je v gostilni glasno čital in razlagal, in drugi so poslušali. V dveh mesecih so sosedge že razumeli liberalne obljube in časnik so si naročili sami.

Med razširjalci lažnjivih liberalnih naukov je bil tudi naš Žagar. Sedaj je hodil v gostilno vsak dan, od začetka samo zvečer, pozneje že popoldne, ker je težko

pričakoval novih poročil. V gostilni je sedel dolgo, pil je veliko in drugi dan zjutraj si je pa z žganjem popravil želodec. Tudi žena mu ni več znala prav skuhati, zato je moral v gostilno na košček mesa, da bi ne trpel lakote. Ob nedeljah in praznikih je večkrat zanemarjal božjo službo in konečno niti ni več hodil v cerkev. Namesto tega je vedno bolj hodil v gostilno, kjer se je, kakor je trdil, več izomikal nego v cerkvi. Tako je šlo mesec za mesecem, zmirom hujše, dokler se ni udal žganju; na pivo ni imel več denarja.

Uboga žena je čutila pretečo nevarnost. Njeni opomini so bili zastoj. Gotovina je izginila, gospodarstvo je propadalo in nič ni neslo. Žagar je imel zmirom več žeje, ali tudi dolgov. Najprej je pil od veselja, da so mu liberalni listi odprli oči, potem pa je pil od jeze, da ima zmirom več dolgov in nazadnje iz obupa, da nima ničesar več.

Žid in gostilničar sta prijela Žagarja. Prenehala sta ga nagovarjati „gospod“, ali tembolj sta ga opominjala. Žagar, plačajte! meni za blago in žganje, silil je žid, „in meni za pivo in večerjo“ pretil je gostilničar. Ti govori seveda niso ugajali Žagarju in zato je odgovarjal na take opomine z zmerjanjem in preklinjanjem. Upniki pa se niso tega ustrašili in izročili so ga odvetniku.

„Za božjo voljo, kaj smo dočakali,“ tarnala je Žagarjeva žena, ko je prečitala odvetnikov opomin; „menda nas bodo pregnali iz posestva, katero so tvoji predniki od pantiveka imeli. Zakaj si se mož oklenil takih prijateljev, ki hočejo od tujega dela dobro živeti. Za moje odkritosrečno svarilo nisi moral, zato zdaj le sam za-se skrbi. Polovico posestva si sam napravil, druge polovice ti ne pustim zapraviti; ta je moja in mojih otrok.“

To je bil za Žagarja velik udarec. Še nikoli ni slišal svoje žene tako odločno govoriti kakor danes. „Prav ima“, rekel je sam sebi, „ali zakaj je sam hudič poslal k nam tistega nesrečnega človeka? Mogel sem biti srečen in zadovoljen, kakor sem bil prej. Sam sem vsega kriv; zakaj nisem poslušal opominov svoje žene!“

Ker Žagar ni plačal dolga vsled odvetnikovega opomina, bil je tožen pri sodnji. Konec vsega pa je bil, da je polovica posestva prišla v dražbo in kupil jo je žid, drugo polovico pa je kupil od Žagarjeve žene za primerno svoto. Žagarjeva žena se je potem preselila z manjšimi otroki k svojemu najstarejšemu sinu Vaclavu, ki je pred enim letom postal samostalen trgovec v Ježovicah.

Žagar je pa zdaj bil vdovec brez otrok, kakor je sam trdil in ni imel torej drugih skrbi, kakor za se. Pred Vaclavom se ni smel pokazati, ker je celo družino spravil po svoji nemarnosti v sramoto in revščino.

„Tako, sedaj sem pa sam“, reče Žagar sam sebi, obupno se smeječ, ko je zadnjikrat prenočil na svojem prejšnjem posestvu. „Ali nisem tu sam, še visi tam-le na rantici nova vreča, katero mi je tja obesila žena pred svojim odhodom. Tako, to mi je vendar še ostalo od mojega premoženja!“

Ko si je vrečo natanko ogledal, zložil jo je pod pazduho in šel je z njo k židu, kjer jo je prodal za 30 kr. in nekaj žganja. S tridesetimi krajcarji je pa zapustil svojo rodno vas, svojo rodno hišo, svoje prejšnje blagostanje in klatil se je kot zapuščenec po tej solzni dolini. Po leti je pomagal kmetom na polji ali pa je pasel živino, po zimi pa si je zagotovil stanovanje v tej ali oni bolnici. Po nekoliko letih pa je njegova rodna vas sprejela poročilo, da je Žagar pri nekem kmetu v skednju na slami umrl. — Nesrečna politika brez Boga.

Kdo je iznašel očala?

Že v starih časih, v 5. stoletju pred Kristusom, so bile znane izbočene steklene leče, fizika jih imenuje zbiralke, s katerimi se dajo solnčni žarki združiti v majhen kolobarček, ki pa je tako močan, da vžiga gorljive stvari. To še celo otroci vedó, zato dostikrat zmanjka stari materi očal, njihovi unuki delajo fizikalne poskuse z njimi in s solnčnimi žarki. To posebnost leč-zbiralk tedaj je bila že v starih časih znana: nikjer pa ni dobili kakega poročila, da bi bili pred 12. stoletjem steklene leče rabili tudi kot povečevalna stekla: v 12. stoletju je opazil to lastnost pravilno brušenih leč Arabec Alhazen Ben Alhazen. Za njim si je učeni frančiškan P. Roger Bacon (rojen 1214, umrl 1294), profesor v Oksfordu, pridobil za optiko (vednost o svetlobi) obilnih zaslug, ker je preiskoval in razložil pravila, po katerih bi bilo mogoče steklene leče porabiti za očala v pomoč kratko- ali slabovidnim ljudem.

Kmalu po njegovi smrti so res začeli izdelovati očala: rabili so jih stari ljudje za porabo, dandanes seveda jih rabijo tudi mnogi mladi, dostikrat ne za potrebo, ampak iz same nečimernosti, ker je baje „nobel“, očala nositi. Nekdanja očala seveda niso delana v tej obliki kakor dandanes: kdor jih je rabil, držal je lečo zbiralko v roki nad knjigo in počasi šel s steklom od besede do besede; raba tedaj ni bila pripravna. Leče zbiralke v današnji obliki očal na nos je izumil Lah Salvino d'Armato; pokopan je v Florenciji, na grobu ima ta-le napis: „Tukaj leži Salvino d'Armato degli Armati, iznajditelj očal. Bog mu grehe odpusti.“ V letu 1317. Ko bi bil ta mož naprej vedel, koliko mladih ljudi dandanes le za „lepoto“ nosi očala, in si za vselej pokvarja vid, najbrž ne bi bil objavil svoje iznajdbe, ker bi se bil greha bal, ki ga mladina dela z nečimernostjo.

„Prim. List.“

Bistra glava vse premore.

(Koh-i-noor.)

Največja dragocenost, kar jih svet pozna, je žlahtni kamen „Koh-i-noor“, kateri je zdaj lastnina angleške krone, in se hrani v kraljevski palači „Tower“ imenovani. Njegove zgodbe so čudovite in segajo daleč nazaj v bliščečo nekdanjost stare Indije.

Bajé bil je ta žlahtni kamen že pred tisoč leti poznan. Nosil ga je slavní Karna v vojskah, katere opeva junaška pesem „Maha-Bharata“. Predrzní Alaeddin si ga je prisvojil leta 1306., prej ga je imel Rajah Malvaski v rokah. Zgodovinsko poznan je od 14. stoletja, ko je prišel med zaklad Velikega Mogula v indijskem mestu Dehli. Leta 1665. ga je videl slavní Tavernier, ko je ogledoval vladarjeve zaklade v Dehliju. Tam je ostal ves čas do srede zadnjega stoletja, ko so zapadna tatarska ljudstva čez Afganistanske gore pridrla v Indijske ravnine.

Takrat ga je imel v rokah Mohamed Šah, vladar severozapadne Indije, stanujoč v Dehliju. Leta 1739. si je sicer Nadir Šah, tatarski zmagovalc, prisvojil Indijo, potem je pa vso deželo zopet povrnil zmaganemu Šahu Mohamedu, ter se vračal v domačo Perzijo. Ob tej priložnosti si je želel pridobiti slavnoznani biser Koh-i-noor, a njegovo prizadetje je bilo celoma zastoj. Kaj se zgodi?

Po neki služkinji je poizvedel Nadir Šah, da nosi Mohamed Šah oni bliščeči biser povsod seboj; povitega

in skritega ima ga v svojem turbanu. Ko so imeli v Dehlju Nadirju za slovo veliko gostovanje, prišel je Nadir Šah k tej slovesnosti v sijajni napravi. Njegova perzijska čapka je bila ovita z vladarskim pasom, ki se je lesketal najlepših biserov in diamantov. Bil je častno sprejet, in oba vladarja si zagotavljata večno prijaznost in prijateljstvo. Vse ljudstvo je veselja ploskalo, ko je gledalo ta vzvišen trenutek.

Kakor čutov ves prevzet ponudi Nadir Mohamedu, da naj si menjata čapko in turban v vidno znamenje prijateljstva. Dragoceno čapko si vzame Nadir raz glavo, jo podá začudenemu Mohamedu, pa si postavi njegov turban na glavo. Zavzel se je sicer Mohamed, strah ga je spreletaval zavolj menjave; pa kaj si hoče, ako ga zmagovalce očitno tako časti? Prav po orientalski šegi se potaji, in ne izda z nobeno besedo svojega straha.

Že je mislil Šah Nadir, da se je varal, in teško je čakal konca slovesnosti, da hiti v svoj šotor. Tam prav na samem si vzame turban raz glavo, rahlo ga razvije in najde v njem, česar je iskal. Imel je torej v rokah, kar si je želel toliko goreče, in kar si je pridobil s toliko zvijačo. „Koh-i-noor — gora luči“ ga je pozdravil, ko ga je prvič zagledal; in tako se imenuje še zdaj.

Leta 1850. so ga dobili Angleži v roke in dali so ga brusiti. Po brusu je sicer manjši, pa še lepši postal, da je svojega častnega imena vreden. Kraljica ga nosi samo ob posebno slovesnih priložnostih, ker takega bogastva ni drugod na svetu.

Za njim slovi oni biser, kateri je nakupila ruska cesarica Katarina leta 1772. Tretji velikan lepote je stal ruskemu cesarju leta 1830. pol milijona frankov. Imenitna sta tudi ona bisera, katerih enega je nosil Napoleon I. na ročaju svojega meča, in tisti, ki lepša žezlo Avstrijskih vladarjev.

† Franc Rup.

Rotšildovo in cerkveno premoženje na Francoskem.

Socijalni demokratje vedno govoré o „mrtvih rokah“ katoliške cerkve, a o „živih rokah“ židovskih kapitalistov molčé dosledno. Na Francoskem ima katoliška cerkev 44.000 ha zemlje. Cerkveno premoženje znaša 1200 milijonov frankov (jeden frank 44 kr.), pariški Rotšild pa ima 10.000 milijonov premoženja. Cerkveno premoženje je pridobljeno na pošten način in je že zelo staro, dočim je Rotšildovo bogastvo iz zadnjega stoletja, pridobljeno le po špekulaciji in goljufiji. Cerkev oskrbuje s svojim premoženjem sto tisoče ubogih, zapuščenih sirot v svojih zavodih, s tem denarjem vzdržuje bolnišnice, hiralnice in šole. A kaj stori dobrega Rotšild za trpeče človeštvo? Da ima le sam vsega v obilici, za druge se ne briga. — Cerkvenih zemljišč je velik del nerodoviten in močviren, dočim ima Rotšild najlepša in najrodovitnejša posestva v celi Francoski. Socijalni demokratje vidijo le cerkveno premoženje, ne vidijo pa judovskih bogatašev; bôdejo jih v oči samotani katoliške cerkve, a judovskih palač in celih 3000 hiš, ki jih ima Rotšild samo v Parizu, niti ne opazijo. Kdo bo še dvomil nad tem, da so socijalni demokratje judovski oprodi, popolnoma odvisni od judovskih kapitalistov? Zviti judje ustvarili so si socijalne demokrate, da imajo v njih pokorne slugé in divje janičarje, ki slepo tolčejo in se zaletavajo ob vse, kar nosi katoliško ime,

toda skrbno se ogibajo svojih gospodarjev — Judov, da jih ne žalijo in motijo v njihovem izkoriščevanju ubogega ljudstva.

„Gl.“

Gospodarske stvari.

Kedaj največ čebel pomrje? V mesecu marcu in aprilu! V tem času ima panj že zelo veliko mlade zalege in primeroma še malo ali nič paše. Po zimi čebele malo medu potrebujejo, ker so na miru; toda v začetku spomladi je dela v panju dovolj, vsled tega se mora več jesti in še več se ga za požrešno zalogo potrebuje. Ako pa čebelam medu primanjkuje, začenjajo gladne čebele zalego napadati in jesti, kar se pred ulom lahko opazi. Tak gladni panj ali ne učaka poletja, ali pa dá zelo pozne roje. Naj se torej ne zamudi v teh dveh mesecih čebele vsak drugi dan z medom — po eno žlico — pitati, da bodo dale zgodnje in močne roje.

Sadje ob cestah. Kdor je potoval po svetu, je videl, da imajo po nekaterih deželah navado, da sadé sadje ob cestah. To nima le velikega gospodarskega pomena, temveč je tudi lepše, ako je kraj cest nasajeno sadno drevje.

Vprašanje je pa, kakšno sadje naj se ob cestah sadi. Posebno finega sadnega drevja ob cestah pač ne bode nobeden sadil, ker tako drevje zahteva postrežbe. Za ob cestah je navadno sadno drevje, posebno tako, ki se deluje za mošt.

Ob poljskih potih dobro uspeva jablana. Ob potlakanih in posutih cestah pa jablana ne uspeva, temveč se kmalu posuši. Jablana ne dela globokih korenin. Po vrhu pa ob takih cestah ni dosti redilnih snovij. Vlažnost tudi hitro z napete ceste steče v cestni jarek. Skozi nasip je tudi le malo pride do korenine. Zato se pa jablana kmalu posuši.

Boljše je pa s hruško. Hruška naredi globoke korenine in dobiva redilne moči iz spodnjih zemeljskih plastij. Zato pa ob cestah najrajši hruške, posebno tepke, zasajaj. Hruška je tudi zaradi tega pripravno drevo za ob cesti, ker raste kvišku, ne dela širokih vej, torej visokih voz pri vožnji ne ovira, kar bi se pa pri jablanih utegnulo večkrat prigoditi. Hruška tudi ne dela takšne sence kot jablana, ker nima toliko listja. Sadi naj se pa hruške le jedne vrste, ker je tako lažje jih spraviti v denar. V nekaterih krajih imajo navado, da ob cestah nasade jagnjeta. To drevje pa ne donaša posebnega dobička, ker ni posebne vrednosti. Poleg tega je pa tudi jagnet pravo zavetje za nekatere škodljive mrčese in ga ni priporočati, da bi se v večjem številu redilo.

Od koščenega sadja pa ob potih precej dobro uspevajo češnje, ki jako hitro rastó. Češnje pa imajo dobro lastnost, da njih sadje ne pada na cesto in se pobije in tudi zatorej bolje počaka lastnika, kakor drugo sadje. Če se kmetje lotijo zasajanja sadja ob cestah, bodo od tega imeli dobiček in naša dežela se bode tujcu gotovo bolje prikupila, kakor če potuje le ob golih cestah.

V današnjem času je pa sajenje mošnega sadja jako pomenljivo, ko vinska trta hira in je vino postalo jako draga pijača. Ljudje se zaradi tega udajajo vedno bolj škodljivemu žganju. Ako bi pa imeli dovolj sadnega mošta, bi se pa poprijeli te zdrave in krepčevalne pijače. Nemci celo v tujih krajih kupujejo sadje, da ga podelujejo v mošt, le pri nas še ne znamo prav ceniti te pijače.

„Dom.“

Drobiž.

Bogastvo naše zemlje. Zemlja rodi na leto tri tisoč milijonov hektolitrov žita, 150 milijonov hektolitrov vina, dvanajst tisoč metriških centov kave. Dalje se izdelata sto milijonov centov svile, 215 tisoč centov železa, pet tisoč milijonov centov premoga in 175 milijonov hektolitrov piva. Po vodah vozi 184 tisoč ladij, železnice so dolge 647 tisoč kilometrov. Vse države imajo čez 70 tisoč milijonov goldinarjev dolga in davkov dobijo dvanajst tisoč milijonov na leto. Ko bi bilo to premoženje prav razdeljeno, bi lahko vsi ljudje zadovoljno živeli; tako pa je bogastvo v rokah peščice judov, ljudstvo pa trpi pomanjkanje.

Sodnik in voznik. Voznik, ki je bil zatožen, da je povozil starega moža, pride pred sodnika: „Z-z-zakaj pa n-nisi p-pazil zad-njič, da s-s-si po-po-v-vozil r-r-reveža?“

„Ja, s-s-s-sliš'jo go-go-spod sod-nik, s-s-saj mi ni b-bilo mogoče vder-ža-žati k-konj!“ Oba sta jecljala.

„Ti ne-ne-s-s-sramnež t-ti, sedaj se b-boš pa še no-norca d-delal iz m-mene!“

„Naj ne za-zamerijo g-gospod so-sodnik, a to napako je me-meni Bog — dal, da ne mo-morem — govoriti!“

„K-k-kaj misliš, da-da jo je me-me-ni dal h-h-hudič!“

Zamena. Prišel je maj in ž njim huda nadloga za vsacega posestnika — hrošči so letali brenčaje od drevesa do drevesa in objedali perje, ki je komaj lepo pognalo. — Pridno so se oglašali pa tudi berači. Zoper oboje je moralo kaj ukreniti „oko postave“. Pa neko občinsko predstojništvo je razglasilo dve naredbi, v kateri se je vtihotapila grozovita zamena. Jedna se je namreč glasila: „Naznanilo. Tukajšnji prebivalci se pozivljajo, da polové vse potovalce, ki se le prikažejo, jih ugonobé s tem, da jih polijejo z vrelo vodo, ali spravijo s poti na kak drug pripraven način. Občinsko predstojništvo.“ Ne more se reči, da bi bilo to naznanilo privabilo mnogo tujcev. — Druga naredba se je glasila: „Naznanilo. S 1. junijem t. l. se napravi tukaj oskrbovališče za revne hrošče. Ti dobijo zvečer in zjutraj juho in prosto prenočišče. Beračenje po hišah je najstrožje prepovedano. Občinsko predstojništvo.“

Nesporazumljenje. V gradu so praznovali rojstni dan mlade grofice. Pod okna dvorane so postavili učitelja z njegovo šolsko mladino. Naročili so mu: Kedar zaslišite zveneti kozarce, naj vsi zakličejo: „In našega milostljivega gospoda tudi, in našo milostljivo gospo tudi, in našega gospoda oskrbnika tudi!“ Protí koncu slavnostnega obeda pride sluga s kozarci, v katerih se je penil šampanjec, se izpodtakne, kozarci padejo na tla in grof zakolne: „Vrag ga vzemi!“ Učitelj, ki je slišal zveneti kozarce, zakliče z vso svojo šolsko mladino na vse grlo: „In našega milostljivega gospoda tudi, in našo milostljivo gospo tudi, in našega gospoda oskrbnika tudi!“ — „In gospoda učitelja tudi!“ — vzklikne grof in pošlje vso družbo domov.

Spreobrnjenje socialnega demokrata. Slavni pridigar Alban Stolz pripoveduje sledečo resnično dogodbo: Katoliškega duhovnika sreča na poti socialni demokrat in mu ošabno pravi: „Poberi se far!“ Duhovnik se ustavi ter ga pohlevno vpraša, zakaj ga je tako surovo pozdravil. Delavec obmolkne. Na to mu du-

hovnik začne razlagati, da dušni pastirji ubožcem ne želé nič slabega in da jih ne mučijo, kakor delajo marsikateri drugi gospodje: duhovniki vedno zahajajo in obiskujejo ubožce, ako so bolni in za to ne zahtevajo nikakega plačila. — Po teh besedah se odkrije delavec ter ves skesan pravi: „Prav imate, častiti gospod! Ravno prej sem bil na demokratičnem shodu, kjer se je na podlé načine zabavljalo proti duhovnikom, zato sem v svoji jezi izustil osorne besede, ko sem vas srečal.“ Čez nekaj časa pride dotični delavec k duhovniku na dom in prizna, da ni bil že 7 let pri spovedi ter napravi dolgo spoved. Bog daj, da bi tudi pri nas uvideli socialni demokratje pravo pot ter storili jednako, kakor je storil omenjeni delavec.

Uganke.

Čveterokotnici.

1.				2.			
K	A	A	A	Z	O	O	O
L	L	E	E	Ž	Ž	V	V
C	C	O	O	D	D	R	R
P	P	P	P	E	A	A	A

Uredi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počez in navzdol enake besede. — rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 4. številki.

I. Žaba. — baba. — II. Trava — krava.

Smešničar.

* Premetena dečka. Dva mizarska učenca neseta omaro k zdravniku in upata, da ju dobro nagradi. Ali gospod pozabi na to. V predsobi se dečka naenkrat spopadeta, tako da zdravnik priskoči, vprašajoč, kaj je povod pretepu. — „Tone je podarjeni denar za-se spravil,“ kriči prvi. — „Ni res, France ga ima,“ tuli drugi. — „Nobeden nima prav,“ pravi zdravnik, „precej naredim konec prepiru.“ In vsakemu podari dvajset krajcarjev.

* Korporal vpraša vojaškega novince: „Zakaj pa imajo vojaki svetle gumbe?“ — Novinec odgovori: „Zato, da se kaznujejo, ako gumb lepo ne osnažijo!“

* Obisk v vojašnici. General: „Ste zadovoljni s hrano?“ — „Novinec: „Da, gospod general.“ — General: „Je dosti hrane? In potem, ali ne dobi na vse zadnje jeden velik kos, drugi pa majhen?“ — Novinec: „Velikega ne dobi nobeden, gospod general.“

* Bolte: Lekše, tvoje hlače so pa tebi prekratke. — Lekše: O ne, ti se motiš Bolte, hlače mi niso prekratke, so le noge predolge.